

Neděle 23. po sv. Trojici

J11,1-44

7.11.2021

Pozdrav:

Milost Vám a pokoj od toho, který byl, který jest, a který přijíti má.

Introit:

I budu tě oslavovati, Pane Bože můj, z celého srdce svého a ctíti jméno tvé na věky.
Poněvadž milosrdenství tvé veliké jest nade mnou, a vytrhls duši mou z jámy nehlubší.

Píseň: 27, 1-5

Čtení: Ž130

Píseň: 145, 442

Kázání: J11,1-44

Svědék Jan od první kapitoly do kapitoly desáté nám představuje Ježíše jako Syna Božího, jako toho, který je zajedno s Otcem v nebesích. Sám se Ježíš k tomuto přiznává. Ježíš nám k tomu přidává metaforu. On sám je vodou života, chlebem, který nás sytí, dobrým pastýřem, dveřmi, kterými vcházíme do království Božího. Pochopit tajemství Ježíšovy existence a identity je tak těžké jako se znovu narodit, i když jsme již sešli věkem jako Nikodém.

Byl pak nemocen Lazar z Betany, z městečka Marie a Marty, sestry její. Takto jsou představeny hlavní postavy děje. Je též určeno místo, kde se bude děj odehrávat. Setkání s Ježíšem není virtuální skutečností. Je skutečností, která má dopad na naše životy. Má své místo, svůj čas.

Tedy poslaly k němu sestry jeho, řkouce: Pane, aj, ten, kteréhož miluješ, nemocen jest. Celý náš příběh stále někdo někam chodí, přechází, jde. Jako by nám pisatel naznačoval: Uvěřit v Ježíše, jeho moc, schopnosti, to chce pohyb. Nejde stát na jednom místě. Náš pohyb směřuje k Ježíši, domů, k hrobu.

Jak často takto voláme: *Pane, aj, ten...* Ano, kam jinam se obrátit než k Ježíši Kristu, když jde o život, když si nevíme rady? Marie a Marta dodávají jednu skutečnost, která je velmi silná. *Pane, aj, ten, kteréhož miluješ.* Ani na okamžik sestry nezaváhají. Nezaváhají ani ti, kteří je poslali, nezaváhají nad tím, že nemocného Ježíš, tedy Bůh, miluje. Ano, Bůh v podobě Ježíše je s námi i s našimi milými, i když jsou nemocní. Můžeme jít za ním se svými prosbami.

Ani na okamžik sestry neváhají, a ještě nic Ježíši nevyčítají. Věří, že Ježíš je ten, který je v každé situaci s námi. Otázka nastává tehdy, ptáme-li se:

Je Ježíš s námi v hodině smrti? Je s námi Ježíš i v hrobě? O tom je další náš příběh. Na něm se totiž má ukázat *sláva Boží, aby oslaven byl Syn Boží skrze ni*. Není na světě místa, kam by bylo znemožněno Bohu přijít. Není na světě místo, kam by nebylo povoleno vstoupit Ježíši Kristu.

Třikrát zazní v našem příběhu stejná výčitka. *Pane, kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel. Pane, kdybys ty byl.* Kolikrát jsme si to ve skrytu srdce mysleli! Kolikrát jsme volali a ptali se ve svých životních situacích po tom, zda byl Ježíš přítomen, když se něco hrozného stalo.

Tak jako Marta víme, že Ježíš má moc prosit u svého Otce. Na druhou stranu jsme znejistěni tím, že na otázky, které nejdou zapudit, v tomto životě odpovědi nedostaneme. Ježíš nás, tak jako Martu, napomíná. Připomíná jí, co je v jeho kompetenci. Co vše může způsobit nyní, tady a teď.

Já jsem vzkříšení, i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude. A každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumřet na věky. Věříš-li tomu? Jak tomu uvěřit? Jak uvěřit tomu, že smrt nemá poslední slovo? Jak uvěřit tomu, že zánik, zmar, zkáza nás jednou nepohlítí? Marta uvěřila. Ale co Marie, lidé, kteří oplakávají mrtvého Lazara, ti okolní kolem nás? Uvěří nebo zůstanou s výčitkami tak jako Marie, Marta a Židé?

Když Ježíš viděl, jak pláče, a jak pláčou Židé, kteří přišli s ní, v Duchu se rozhorlil a vzrušen řekl: „Kam jste ho položili?“ Zlobí se Ježíš na Marii a Židy, že pláče, nebo jej rozhorlila a vzrušila jejich beznaděť? Pláč patří k smrti. Patří k ní však beznaděť? I Ježíš upustí slzu nad tím, kterého miloval. I Ježíš je nad jeho a naší smrtí smutný. Jeho moc však není v koncích.

Kam jste jej položili? Dá rozum, že do hrobu. Dá rozum, že mrtvý patří tam, kam každý mrtvý. Ježíš se nedá odradit. Nedá se odradit ani konstatováním: *Řekla jemu Marta, sestra toho mrtvého: Pane, jižť smrdí; nebo čtyři dni v hrobě jest.* Jako by Marta říkala, možná tři dni, to by se dalo ještě něco dělat, ale čtyři dni? Už je tělo v rozkladu, už je tělo spáleno, už po zemřelém toho zbylo velice málo. Zde se opravdu již nedá nic dělat.

Ježíš dá otevřít hrob. Jak prosté, kámen je odvalen. *Lazare pojd' ven!* Nic víc. Jen volání toho, který má moc nám navrátit život. Nic víc než zavolání jména toho, kterého Ježíš miluje.

I vyšel, kterýž byl umřel, maje svázané ruce i nohy rouchami, a tvář jeho šatem byla obvinuta. I my máme svázané ruce i nohy smrti. Nejsme osvobozeni, nejsme nesmrtelní. I nás jednou spoutají pouta smrti.

Ti, kteří uvěřili ve vzkříšení a život, tak ti uviděli a vidí slávu Boží. Svědek Jan i učedníci nám o tom svědčili a svědčí, kdykoli vstupujeme do tajemství příběhů Lazara i Ježíše Krista. I nás Ježíš volá jménem, i nás vysvobozuje a jednou vysvobodí z pout zániku, zmaru i smrti. I nás Ježíš vysvobodí, neboť on sám je vzkříšení i život.

Amen.

Píseň: 602

Večeře Páně